

сетъ и два, а сега сж останали само дванадесетъ.“

„Ахъ, туй бѣ лесно за отгатване,“ рекоха боляритѣ. „Но разгълкувай ни по-скоро третия въпросъ, който ни се вижда най-труденъ!“

„Той е дѣйствително такъвъ“, отвърна старецътъ „и за по-долѣ отъ триста флорина не ми е възможно да ви го разясни.“

Боляритѣ опулиха очи. Тежко имъ бѣше да дадатъ толкова пари, ала старецътъ бѣше непрѣклоненъ, та се принудиха, макаръ и съ въздишка, да му ги наброятъ.

Старецътъ прибра и тия пари, скъта ги при другитѣ, поотдрѣгна се малко настрана и продума, усмихвайки се подъ мустакъ: „Подъ тритѣ кози, кралятъ разбираше васъ тримата, и ме попита, да ли съмъ още хитъръ, както напрѣдъ, за да извлѣка полза отъ вашата глупостъ. Питайте го, да ли не съмъ улучилъ право мислитѣ му.“

Послѣднитѣ думи на стареца засрамиха и разгнѣвиха боляритѣ, ала тѣ вече и не помислиха да отидатъ други пътъ при краля и да го безпокоятъ съ молби.

Бмѣлянтъ флейтистъ.

(Приказка — за дѣца и юноши).

Имаше едно врѣме единъ веселъ момъкъ, който свирѣше много майсторски на флейта. Той пътуваше наврѣдъ по свѣта, свирѣше по села и градове и си изкарваше чрѣзъ това прѣхраната. Една вечеръ момъкътъ замръкна при единъ чифликъ и остана да пронощува тамъ, защото не можеше да стигне наврѣме въ близкото село. Чифликчията го посрѣщна приятелски, нагости го, а слѣдъ вечерята момъкътъ изсвири нѣколко пѣсни. Свирѣйки, той гледаше прѣзъ прозореца, и, когато луната изгрѣ, съгледа единъ старъ замъкъ,*) съ много кули, които стърчеха въ тъмнината недалече отъ чифлика. „Какъвъ е тоя старъ замъкъ?“ запита той чифликчията, „и кому е принадлежалъ?“ Чифликчията му разказа, че прѣди много, твърдѣ-много години тамъ е живѣлъ единъ боляринъ, който е билъ много богатъ, ала голѣмъ скжперникъ. Той е измжчвалъ своитѣ поданници, никому не давалъ милостиня, и най-сетнѣ умрѣлъ безъ наслѣдници (защото отъ скжперничество не се и оженилъ). Слѣдъ това роднинитѣ му сж искали да зематъ наслѣдството, ала не сж могли да на-

мѣратъ ни една парица. Говорило се, че ужъ той е закопалъ нейдѣ съкровището си, което може и сега да лежи нейдѣ скрито въ за-

*) Кула, съградена на непристъпно мѣсто, въ която сж живѣли нѣкога владѣтелитѣ на нѣкой градъ, или село или на цѣла областъ. Въ България се срѣщатъ развалини отъ стари кули или замъци на много мѣста.